

Voda 2011

aneb

... jak nevypnout...

Voda

3. - 25.6.

Voda. To nemá znamenat, že někde nějaká je, nebo, že teče, případně, že páchá nějaké jiné zlo. Mělo se jednat o splutí některého českého veletoku. Jenže...

Výpis z pozvánky:

K myšlence splutí některého českého veletoku přihlásili 2. To je na zorganizování takového podniku opravdu málo. Protože nás tlačí čas, nezbývá než z toho udělat normální jízdní akci na kolech... Je mi to velice líto, že nechcete zkusit něco trochu jiného...

Asi není třeba nic dodávat, že?

Sraz byl zase jako minule u Barrandovského mostu na Smíchovské straně. Liší se jen čas. Tentokrát tam musím být v 18 hodin. Po mnoha mailech jsem věděl, že tam dorazíme dva. Kromě mojí slovnosti také Standa. To je úplně čerstvý přírůstek do naší skvadry.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	795	0	0	27

Celý pracovní týden se opravdu dařilo! A jak se tak všechno hrnulo, došlo i k tomu, že ještě v 17:40 stojím v Karlíně před barákem a teprve nasedám a vyrážím. Nasazuji opravdu maximální rychlost. Jenomže kus nábřeží je rozkopaný, a hlavně úplně všude překázejí turisté. Vesměs Němci a k tomu důchodci. Takže ona maximální rychlost je v reálu kolem 10ti km/h. Až za Vyšehradským tunelem se můžu realizovat. Takže po stezce upaluju třicítkou.

Na místo srazu jsem přijel uhnanej jak veverka, tep cca 70 (ale za sekundu), se pozděním 10 minut. To ti důchodci! Na smluveném místě stojí naložené kolo a vedle sympatický človíček. Ta to je on - Standa.

Navzájem jsme se představili a vydali se na cestu. Dnes máme mít ještě jeden sraz se zástupci Plzně v Srbsku v restauraci U Berounky a to ve 20 hodin. Už teď vím, že tam nebudeme. Ale také dobře vím, že ti co přijedou na sraz vůbec nebudou remcat, protože zcela jistě použijí jako kratochvíli pivo.

Najeli jsme do Prokopského údolí a jako první atrakce je návštěva jezírka.

Ano, je tu, pořád je pěkné, leč je třeba jet dál.

V poklidu jsme projeli údolím k odbočce na Klukovice. Ano, je to tu poněkud do kopce. Dost do kopce! Ale jsme čerství, já k tomu ještě rozpumpován předešlým letem na sraz, takže jsme to bravurně vyjeli. A to až k prodejně Albert na sídlišti Barrandov. Tato sámoška je pozoruhodná tím, že v ní nakupuji na víkend. A to proto, že to dříve opravdu nešlo stihnout. Je horko, slunce pálí a tak velmi vítám vstup do klimatizovaného prostoru. A hned cíleně velmi svižně postupuji od regálu k regálu a plním košík nezbytnostmi. Vše jde velmi rychle. Bohužel jen do chvíle, kdy jsem u kasy. Pokladní byla úplně mimo, když paní přede mnou měla půlku nakrájeného chleba bez čárového kódu. Takže celá snaha o rychlý nákup je fuč. Nevadí. Venku jsem vše naložil, sezobnul Margot a konečně jedeme.

Zdolali jsme vršek stoupání, přejeli hlavní a ocitli se ve Slivenci. Nic zajímavého a tak nezměněným tempem pokračujeme.

Ani průjezd Ořechem nepřinesl nic převratného a tak se držíme trasy, projíždíme jednu vesnici za druhou až je tu sice krátké, ale velmi ostré stoupání před Mořinou. Pořád je vedro, slunce se kloní k západu. Je to sice pěkné, ale musím řídit 1-1. I tak to jede velmi ztuhla. Navíc mi nějak došla energie. Asi má proč. Ráno jsem do sebe hodil dva krajíce chleba a před půlhodinou tyčinku Margot. Víc jsem za celý den nestihl. Že by to bylo tím?

Už jsem nahoře, kde na mě čeká Standa. Chvilku jsme to vydýchávali a pak dolů.

Projeli jsme Mořinu a odbočili dolů kolem západní strany hradu. To je ta pro sjezd lepší. Nejsou tu turisté a hlavně tu neparkují autobusy.

A jsme dole a za pár chvil máme ceduli Srbsko. Jsme tu. Při nájezdu k hospodě potkáváme samotnou Plzeň. Přesněji jejího zástupce Šneka. Je bohužel sám. Dig.

Také přijíždím do Srbska až v půl deváté. Přeci jen cesta z Plzně dnes opět nebyla po větru. Dá se říci, že byla celá v protivětru a do kopce. Až v Berouně po nájezdu na super cyklostezku vedoucí podél řeky jsem si trochu oddychl. A taky jsem zpomalil. Proti mě jel průvod krásných inlajstiek a bylo vám věru na co koukat. Prostě krásné údolí... Šnk.

Zajeli jsme do hospody, Standa se Šnekem se navzájem uklonili a představili se. A začala zábava nás hodná.

Akorát mě trochu rozladilo, že nás v deset vyhodili, protože zavírají. Řešení je jednoduché. Popojeli jsme k vedlejšímu podniku a pokračovali.

Také tady nejsem nadšen, že nám to spočítali a ženou nás pryč. Ale když uvážíme, že je půl dvanáctý...

Nasedli jsme a za úplně tmy se vydali na poslední kilometr a kousek na Alkazar. Šnek vytrvale tvrdí, že budeme spát na Alkatrazu. A to přes mnohé upozornění, že tam dneska opravdu dojet nelze.

Jede se skvostně. Hlavně jsem velmi spokojen s funkcí provozního světla a světelného děla. Oboje prošlo rekonstrukcí a teď to funguje podstatně lépe, než dříve.

Dojeli jsme na Alkatraz. Vlastně Alkazar. Ubytovat nás je dílem okamžiku. Hlavně proto, že se nehodláme zatěžovat stavbu čehokoliv. Je teplo a pršet rozhodně nebude. Ještě pár slov, večerní Rum a spíme.

Ne však dlouho. Asi hodinu po nás přišla partička pěšáků a vyjadřovala se ve smyslu, Jé, voni jsou tu cyklisti...

Pak byl zase chvíli klid. Následoval průjezd vlaku. Je sice za řekou, ale skála za ní zvuk zesiluje a posílá na nás. Hroznej kravál. Kromě toho tu řvou ptáci. Ale fakt řvou...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Alkazar	54	838	43,7	18,2	29 - 9

Ráno 4.6. sobota

Probudil mě hlasitý spánek Šneka, řev ptáků a průjezd vlaku.

Navíc ta věčřejší partička pěšáků je ubytovaná někde kousek vedle a začíná dělat rámus. Moje pokusy o zalezení hluboko do spacáku vůbec ničemu nepomohly. Po půl osmé se začínám věnovat ranním činnostem. Je krásně, svítí slunce, Šnek chrápe...

Při dalším průjezdu vlaku se Šnek probudil a ani Standa nejeví známky spánku. Postupně a pomalu vstáváme, věnujeme se poklidné snídani a vůbec si užíváme rána. Za normálních okolností bych nás hnal na trasu, abychom na ní byli brzy a mohli jet pomaleji. Jenomže dneska máme ještě sraz s Kachnou po deváté hodině na kraji stezky u Berouna. Ted' je osm. A tak si vyprávíme noční zážitky včetně rozboru věčřejší návštěvy obou lokálů. Pak jsme pomalu zabalili všechny roztahaný herberk, pozdravili se s vedle vstávajícími pěšáky a vydali se po stezce k Berounu.

Na jejím začátku jsme byli velmi rychle. Jednak je to tu po rovině a jednak, a to je velmi zvláštní, máme vítr v zádech. Susedli jsme, obsadili lavičku ve stínu a čekali. Než jsme se dočkali příjezdu Kachny, zase jsme probírali všechno možné a navíc hodnotili okamžité dění kolem nás.

Kachna už je tu, můžeme vyrazit. Projeli jsme Beroun a přes Hýskov, Nižbor a Žloutkovice se dostali na trasu. Cestou nás dojel chlapík na docela dobrém, leč omšelém kole. Ano, to jsou ti, co je uznávám. Ti opravdu jezdí. Velmi nemám rád elastáky, kteří 1x za 14 dní vyjedou na naleštěném kole, které si dovezou autem, s chutí nás předjedou a většinou přidají dávku opovržení, na nejbližším kopci do sebe nalejou ionták, strašně se diví, že jsme je dojeli, pak se vrátí k autu a jedou domů a celých příštích 14 dní všem známým a kamarádům vnucují jak jsou skvělí, přičemž to samozřejmě s velkou pompou dají na Facebook a tam to stále dokola probírají. Chlapík je místní a hned se s námi dal do řeči. A to v době, kdy jedeme po větru a po rovině a na palubě mi to ukazuje, že rychlost máme pořád kolem 30 km/h. Je fakt normální a přiznal se, že má problém s tím, že s ním nikdo nechce jezdit. Tenhle problém máme vlastně všichni... Jel s námi několik kilometrů a projevil lítost nad tím, že veze nákup a musí domů. Jinak by prý strašně rád jel s námi. Bohužel má na dnešek jiný program.

Chvilí poté, co se odpojil skončil veget. Je tu trochu stoupání. No, dost stoupání... Prostě padák jako blázen. Dig.

Mám rád křepáky, jsou kořením cyklistiky ale tento kopec jsem do této chvíle radši vždy objížděl právě protože je prudký a to je kratší. Jak.

Utěšuji se slovy, že jedu nahoru, abych mohl o mnoho rychleji jet dolů, a skutečně to tak bylo. Sar.

Nejenže jsme radikálně snížili rychlost (připadalo nám hloupé vůči ostatním cyklistům jet nahoru třicítkou), ale dokonce mě to dohnalo až k řazení 1-1. a nejen to. Po pár záběrech mám problém se záběrem na pravé straně. Jo, jasně, pořád dokola – je to moje dobité koleno. Jenomže teď dělá něco co neznám. Předně až teď jsem si všiml výrazného otoku. Nějak nemám ponětí proč to, co to, kdy to... ale se... mě to! Že bych tomu ublížil včera při letu na sraz? Nebo je to průvodní jev toho, že jsem zase někde k něčemu přičichl? Oblaku prachu si tentokrát opravdu nejsem vědom...

Je strašný vedro a to navzdory tomu, že se zvolna suneme nahoru ve stínu stromů. Je to až tak blbý, že musím několikrát zastavit. Ale každý kopec jednou končí a tak jsme za několik minut nahoře. Tady ne nás čeká Standa. Dig.

DOPORUČUJI VYNECHAT následující větu Sar.

Ten viditelně s výjezdem nemá problém. (myslíš tuhle? Dig.)

Teď jedeme lesem po docela pěkné silnici. Pěkně zvolna a v pohodě. Právě tak rychle, aby fungovalo náporové chlazení, ale zase tak rychle, aby nám nedělalo problém si povídat. Silnice se lehce horizontálně vlní, jede se báječně, kecy jsou neskutečné, žertíky převažují. A nějak to tak přišlo, že jsme projeli kolem Leontýnky a po drsném sjezdu se ocitli na hranici vesnice Karlova ves. Původně jsme měli v úmyslu navštívit zdejší stravovací zařízení, ale přímo zde na křižovatce je Občerstvení na kopečku. Zkusíme to tedy zde.

A neprohlopili jsme. Jednak jsme tu sami, jednak je paní majitelka velmi vstřícná a hlavně má velmi dobré pivo.

Dali jsme si nějaký požer, každý dle momentální chuti, odpočinuli si a pojedeme dál.

Najeli jsme na kopec směrem dolů a pustili brzdy. Jízda lesem, vysoká rychlost, báječně to chladí. Kousek pod půlkou Kachna, jedoucí vpředu, začal brzdit. Udělal jsem to také. Až jsme zastavili. Velmi pomalu a opatrně odbočil doleva, pak řejel úzký můstek a zastavil. Jel jsem za ním. Jmenuje se to tu Tři prameny a opravdu tady tři vyvěrají. Prý je to pitné a nezávadné, jak to tu píšou, pro nás dobré na doplnění pitné i chladící vody. Šnek se Standou ještě nedorazili. To je špatně, protože tady nás nemůžou vidět. Došel jsem zpět na silnici a akorát včas. Právě přijíždějí. Zahrál jsem si na policajta regulujícího dopravu a ukázal jim, kam mají zajet. Pak jsem se vrátil ke své Mašince, doplnil vodu a při manévru odbrždění mě trefil pedál do pravého vnitřního kotníku. Takže jako vždycky soubor písní a tanců, ale protože je tu všude voda, šouplul jsem poničené místo do proudu a bylo to. Je však pravda, že mě to zbytek výpravy otravovalo...

Od tří pramenů odjždíme osvěženi a pokračujeme dolů. Ne však daleko. Kachna zase najel na odbočení vlevo. Z mého pohledu není vidět kam má namířeno. Je tam husté

roští. Až když jsem u něho, vidím, že je tam pěšinka. Jedeme po ní. Celých 20 metrů. Jsme na koupališti. Jmenuje se to tu...

Dig.

U Eremita

žár.

... a jde o koupání v Berounce. No tak jo, to se mi líbí, do toho jdu.

Přendali jsme se do koupacího a vzhůru do vody... tedy do okamžiku, kdy se palec dotkl hladiny. Nějak nám to nepřipadá být moc teplé. Ale postupně a pomalu jsme tam vlezli.

Šnek poté prohlásil, že je to poprvé a že pro letošek má splněno. Kromě toho jsou Vánoce ještě daleko, tak proč zbytečně poňoukat vodní živel. Kachna je kachna a tak spolu přeplaváváme ke druhému břehu, kde je voda podstatně teplejší. Také využíváme protiproud a plaveme si na místě a zase si vyprávíme. Při tom mě upozornil, že na skále je pomníček. Cestou zpátky plaveme k němu. Je na něm jen jméno Maruška Proprcálková a letopočet 2009. Nic víc. Je to zvláštní, ale na žert dost morbidní.

Po usušení a obléčení do jízdního pokračujeme v cestě. Vyhrabat se na silnici nebyl takový problém, jak se to zpočátku jevílo a tak jsme volně pokračovali dolů do Roztok. Až sem to jelo výtečně. Odtud za mostem začíná čtyřkilometrové docela ostré stoupání. Je také z velké části pod stromy, nicméně vedro je dost strašné. Jedeme pomalu a zvolna, akorát jsme roztrhaní a není s kým si povídat a sdílet tuto nádheru. Dig.

Jedu se Šnekem a sbluži mu, a líkám ho na panorámata, která nás čekají na konci stoupání.

žár.

Na vrchol jsme dojeli postupně a v různém stádiu rozkladu. Tentokrát jsem tradičnímu kolenu, ale ani nově kotníku neustoupil a vyjel to na jeden zátah. Smutné je to, že poslední kilometr byl na ostrém slunci a zastávka za účelem sjednocení skupiny rovněž není nijak stíněna. Ale nějak to přišlo, že se lehce zatáhlo.

Nic dramatického se nestalo a tak po odpočinku zase pokračujeme v jízdě. Jedeme vlastně po hřebeni, silnice se lehce vlní, postup je výborný.

Dojeli jsme k lesu. Nejen, že to vítáme kvůli stínu, ale navíc je tu vstup do pohádkového lesa. Aha, on byl Den dětí a teď o víkendu jsou k tomu doprovodné programy. Z tohoto lesa mě zaujala opravdu krásná princezna. Bohužel jsme jeli moc rychle na to, abych se jí zeptal, jestli by byla ochotná být pohádkovou bytostí ještě tak v devět večer...

Dig.

Chladnější lesy přijdeme do Všetat, ale těch u Račkovníka. U vjezdu do vsi je ozdravovna, ale "G" nás odrazuje. Slíbí pivo v Panošim Újezdě.

Jař.

Po nějaké době skvělé jízdy jsme přijeli do Panošého Újezda. Díra. Nic zvláštního. Jen na výjezdu naším směrem je to dost do kopce. A slunce pálí velmi nepříjemně. A vedle silnice je hospůdka. Zajeli jsme pod velké slunečníky, přesedli z kol na lavice a požádali pingla o chladící kapalinu. Má být do žluta a na začátku má pění. Nenechal se prosit a žádané přinesl. A zase jsme rozebírali, co jsme cestou viděli, čeho si všimli. Zvlášť ten pohádkový les a princeznu. A jak jsme to tak rozvíjeli, začalo se stmívat.

Krátce na to na slunečníky zabubnovaly první kapky. A hned za nimi druhé kapky, pak se blýsklo, zahřmělo a bylo to. Je jasné, že hned tak neodjedem.

Dig.

Skupina turistů, která přijela autem, je mokrá až po stěhna, a že jedou od Zvíkova, prý tam llo jako z kóvy. Jak na potvoru zrovna tam my také jedeme, tak snad se tam už vypršelo a nás čeká jen pohodová cesta.

Jak.

A jako každá událost i tato přinesla plno komentářů, hodnocení a vzpomínání. A než jsme to dopovídali, už jen mžilo. A v tu dobu přišla k našemu stolu Monika. Ano, Ta Monika, která v dobách pravěkých s námi jezdila.

...snímek z roku 1991...

... snímek z roku 1992...

Vypadá pořád dobře a Šnek je úplně vykořelenej tím, že se Monika podřekla a přiznala osmnáctiletou dceru. My snad neodjedem. Zase je o čem povídat, včetně toho, že Monika potvrdila některé na první pohled nemožné zážitky. Naštěstí měla s sebou doprovod, který si vyžádal, aby se věnovala jemu. Pršet přestalo, vznikla mezera mezi velmi důležitými sděleními, rychle na cestu...

Pak byla cesta jako taková nezajímavá, ale bylo to vyvážené velmi pěknými výhledy po krajině. Pak se terén zlomil a my po šotolině upalovali do údolí k hradu Krakovec. Celkem bezpečně jsme dojeli až dolů. Bohužel úplně pod hrad a nahoru k bráně se nám velmi nechce. Jenom Standa se nechal zlákat na tamní atrakce a šel tam pěšky. Čekáme na něj, odpočíváme a zase, co byste řekli? Ano, máte pravdu, probírali jsme právě prožitě zážitky. Šnekovi pořád nejde z hlavy Monika

Po nějaké dost krátké době přišel Standa. Tvářil se spokojeně. Dig.

Zvládnul jsem návštěvu hradu Krakovec za 10 minut vč. rychlé procházky po nádvoří a ani jsem nemusel platit, protože jsem byl tak rychlý, že mě paní pokladní zahlédla, když jsem "prolétnul" vstupní bránu při odchodu. Sar.

A my jsme psychicky připraveni na "koupaní" v Javornici, v brodech. V matných vzpomínkách si opakuji "průjezd brodem", abych se nekoupal hned na prvním brodu. Jar.

Teď nastane to hlavní, proč jsme sem jeli. Průjezd třiatvaceti brodů. Já vím o co jde a tak si sundávám ponožky a sandály připravuji k namočení. Dig.

A já si naopak nechávám všechny ponožky. Bude velké prádlo. Šnk.

Pěšky jsem šel Javornici nescíslněkrát a vždy jsem se divil, co je to za bláznivé kolaře, že to jedou. Konečně jsem blázen také, ale proti pěšmo, to pěšně "odsejpa" a to za to sto. Jar.

A jdeme na to. První brod je tvořen panelem a čůrkem vody. Jo, je velmi nízký stav. A to nejen tady. Možná je dobře, že jsme nakonec tu vodu nejeli. Pak druhý brod. Nevím přesně co se semlelo, ale výsledek je ten, že Standa si lebedí naležato těsně za brodem v koprívách. No, každý to máme rádi jinak.

Před dalším brodem je trochu bláta a velmi nerovný terén. Šnekovi podjelo přední kolo a on sebou fláknul do bahna rovnou přede mě. Vzal jsem za brzdy a nic! Jedu nezměněnou rychlostí přímo na Šneka. Obě kola se normálně točí. Takže nohy z pedálů a brzda o terén. Zastavit se mi povedlo v ten nejposlednější okamžik. Šnek se postavil, pronesl cosi vtípného, zvednul kolo, srovnal ho, nasednul a odjel. Dig.

Áno, pronesl jsem velmi vtípnou poznámku: " Sakra, klouže to!" Šnk.

Mně nejde z hlavy proč mi nešlo zastavit. Kousek jsem popojel, mimo bahno a zkusil znovu zabrzdit. Zase se nestalo nic. Akorát se ze zadu ozval drkotavý zvuk. Aha, to znám. To jsou sjeté brzdové destičky. Jo, tak tohle jsem přesně teď potřeboval. Ostatní však nezaregistrovali moje zpoždění a tak jsem je dohnal až za čtvrtým brodem, zrovna ve chvíli, kdy Standa zase vylejzal z koprív. Teda ten bude zdravěj. Dig.

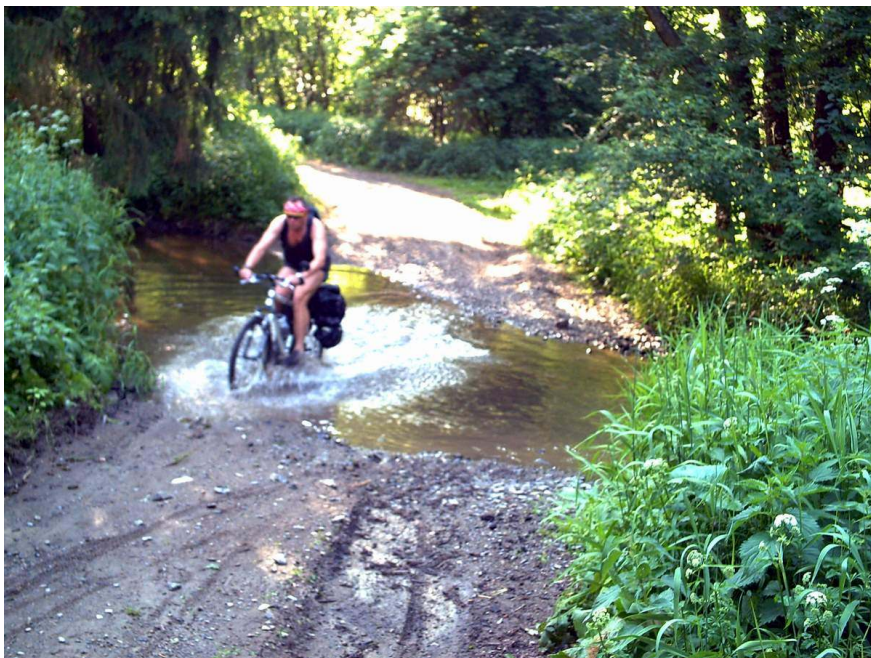
Nenasýtal Jar.

Ale řeknu vám, jet bez brzd, přes brody, terénem a ještě předjíždět cizí jezdce, to je fakt paráda. Vyžádal jsem si zastávku. Rezervní destičky mám, nebude problém je vyměnit.

No, byl. Uniklo mi, že naposled jsem destičky měnil u předešlého kola a tam byl jiný typ brzd. Chvilu trvalo, než jsem se zorientoval, ale povedlo se. Jen vzadu. Předek tady stejně moc používat nejde.

Rozjeli jsme se a vychutnávali si jízdu terénem i vlastní brody. Samozřejmě jsme neunikli namočení. Některé brody byly dost hluboké, jiné nás zastavily a muselo se vystoupit do vody. Ale bylo to skvělé.

Dig.

Tip: Jzda, jen Javornici

JAR.

Celá paráda končila posledním brodem a naší očišťou. A pak na silnici, přejet most a pět kilometrů nahoru. Jako ano, pořád se jelo dost dobře, až mi najednou došla energie. Zastavili jsme u budky autobusové zastávky a já do sebe nasypal celé Zlaté oplatky. Tím mám energii asi tak na dalších deset kilometrů. I Šnek toho má nějak dost.

Pálení slunce pomalu ochabuje a jede se lépe.

Za nějakou dobu jsme zastavili znovu, tentokrát u výchovného ústavu. Ano, jistě, to vím taky! Na naší převýchovu už je pozdě... Zase jsem do sebe nasoukal nějaké cukry, tentokrát Tatrunku a opět můžu chvíli jet. Tomu se říká krize. Dig.

Dig si vychutnává oplátky, Kachna se rochá nádhemou krajinou prosvětlenou sklánějícím se sluncem k obzoru. Také to mám rád. Jak.

Pro odlehčení jsme s Kachnou začali vymýšlet jak objet Zádušní les, který je na kopci, ale nakonec jsme si ho vychutnali. Je to nejkratší cesta. Po nějaké chvíli jsme míjeli oblíbenou vesnici Přisednice a po třech kilometrech se ocitli ve Zbirohu. Dig.

Na výjezdu došli ze Zbiroha stálo policejní auto a u něj dva od PCR. Neměli zjevně co dělat a koukali po nás. Jel jsem první a očekával, že mi zahaltují, neboť už se zvolna šerilo a nesvítíl jsem. Za mnou jel ale kluci a blákal jako UFO, což drsné chlápky asi zaujalo více, a nevsímali si mě, a pak ani nikoho jiného. Vše připomínám kvůli nedávnému Digovu překročení rychlosti ve Zbiroze a pokutě. Jak.

... a Kachnově přejmenování tohoto místa na "Město pokutových bločků".

Odtud už by to nemělo být daleko do místa noclehu a hlavní atrakce dne – vystoupení kapely Modrá škatule... Dobře tak BlueBox.

Poslední část jízdy je už opravdu namáhavá a jde velmi pomalu. Dig.

Na zpocená těla se nám lepily mušky jako na mucholapku, už aby byl Cekovi Jak.

Nakonec jsme minuli ceduli Cekov a začali se rozhlížet po něčem, co by mohl být sál. Po chvíli jsme našli.

Přijeli jsme zrovna v době, kdy kapela vyhlásila první pauzu. Máme trochu zpoždění. Ale nevádí. Přivítání je o to bouřlivější. Členové kapely už chtěli veřejně vyhlásit, že jim prezidenta fanklubu nejspíš přejel nákladák. K tomu jsem podotkl, že by se stejně nic nestalo, protože Šnek má stejně jako kočka devět životů. Dig.

Nojo, ale někdy mám pocit, že už jsem 8 životů vyčerpal. A copak jsem nějaká kočka? Já jsem přeci Šnek.

... proto čerpáš životy pomaleji ...

Standa projevil přání o koupel a když neuspěl s myšlenkou pronajmout si sprchu, nasedl a odjel se vykoupat k nedalekému rybníku. Počkali jsme až se vrátí, mezi tím vyjednali parkování pro kola a vzhůru dovnitř.

Co napsat k vystoupení kapely... Jo, jsou dobří. Naposledy jsem je slyšel minulě Velikonoce a nedá se to srovnávat. A co publikum? Je jich hrstka, ale co čekat v takovéhle vesnici? Škoda sál mají pěkný a ti, co přišli se dobře baví... A do toho my! Výsledně: Ano, bylo to pěkný.

Dig.

Včetně burtguláše, řetený nám, doslova, vnutila Lenka, moc fajín to ženal Pivko také uslo. Pař jsem to proklímbával asi do jedné hodiny nocí

Jař.

Úderem půlnoci kapela sbalila fídlátka a vypadalo to, že je konec. Nebylo tomu tak. Teprve teď začalo to lepší. Nazval bych to After party. Prostě kapela hrála akustiku s doprovodem nečlenů kapely, některé písničky mimo repertoár, sranda skladby, parodie, Lokálkoviny a podobné lotroviny.

Dig.

To už jsem zase ožívá a pař i navrhoval jestli to má vůbec cenu jít hrát, ředýž se venku už rozednívá.

Jař.

Před půl čtvrtou proběhlo krátké domluvení noclehu zde. Celou dobu seděl vedle mě chlapík, tak kolem třicítky. Zpíval s námi, přidal se ke každé ptákovitě, prostě kolík! I s ním jsme dohadovali nocleh. A ono se pak ukázalo, že je to pan starosta Cekova. Tak to je teda dobrý. Ale asi bude dobrej. Vesnice vypadá pěkně, upraveně, i toto zařízení viditelně nechátrá, líbí se mi tu. I Standa s ním zapředl hovor, a protože je také pracovní deformován, povídali si především o finanční stránce věci, jak řídit vesnici a podobně.

Před čtvrtou ráno všichni odešli. My jsme si z kol vzali věci na spaní a rozložili se na pódiu. Dál už nevím. Padnul jsem na karimatku a nevěděl o světě...

Dig.

No, mám toho po dnešku, vlastně po všerejšku také nějak zase dost. Koukám ven a ono už pomalu svítá do nedělního rána. Tak teda aspoň na chvilku zalézt do svého pytle spacího a nabrat několik málo sil na další den.

Šnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Cekov	53,9	926	87,9	13,6	28 - 10

Ráno 5.6. neděle

Vstáváme v devět, těsně po probuzení. Je tu horko a svítí sem slunce.

Navzdory tomu, že jsme ulehli před pár hodinami se cítím dobře. Do okamžiku, kdy jsem se posadil. Nějak mě neposlouchá tělo. Já vás slyším!!!! To v žádném případě není nastupující stáří!!!! Jen jsem ztratil trénink takových akcí. A spát ve čtyři jsem nešel ani nepamatuji...

Zvolna jsme se sbalili,

já jsem vyměnil přední destičky a vydali jsme se do sousední vesnice k banjistovi domů na ranní návštěvu a snídani. Prý pro nás chystají polévku a mají naražený sud. Zase cítím pozdní odjezd. Ale nedá se s tím nic dělat. Jsme pozváni...

Ve vesnici jsme za chvíli, sídlo jsme taky našli a oni to fakt mysleli vážně. Dostali jsme instrukce jak objet blok domů a jak se dostat na dvůr a že zbytek rozpravy se odehraje tam.

Tak rozprava probíhala skoro hodinu. Nasnídali jsme se ze zásob, zapili to nabízeným pivem, probrali včerejší vystoupení, dnešní after party a dali fůru témat, včetně místních.

Ranní ptáče bez píváče, nikam vůbec nedoskáče! :-)

Šnk.

Nebe je modré, úplně bez mráčku, je horko. Akorát vítr fouká nějak víc než včera a hloupy směřem. Copak Šnek se sveze po větru. Ale my to oddřem.

Dig.

Tomu říkám nedělní překvapení. Ona ta spravedlnost snad někdy i existuje. V pátek jsem šlapal proti větrům já a dnes je to naopak...

Šnk.

Spravedlnost? Tvých pátečních 45 proti našim dnešním 97?

Dig.

A je tu odjezd. Rozloučili jsme se a vydali se na poslední společný kousek cesty. Jen jsme objeli domy a další křižovatce se loučili se Šnekem. Zbáběle jede na druhou stranu. Do nějaké Plzně, nebo kam. My se otáčíme na východ a vedlejšími silnicemi a šotolinovými cestami jedeme na Cerhovice a Žebrák.

Jede se docela dobře, ale ten vítr proti je fakt hnusnej. Ale je pravda, že velmi dobře chladí. Na náměstí v Žebráku jsme zastavili v cukrárně.

Dig.

Když jsem si vzpomněl na sobotní odpoledne, kdy rapidně ubylo energie, nabídl jsem cukrárně. Nakonec vandru to dělávám vždy, když je příležitost. Energi jsem doplnil takřka na týden, co se týče cukrární.

Jař.

Ano, zasloužíme si nějaké dobrůtky. Já jsem se odměnil dvěma koňakovými špičkami a ruskou zmrzlinou, Kachna a Standa si čenich taky neošidili.

Pak jsme popojeli k rybníku

Dig.

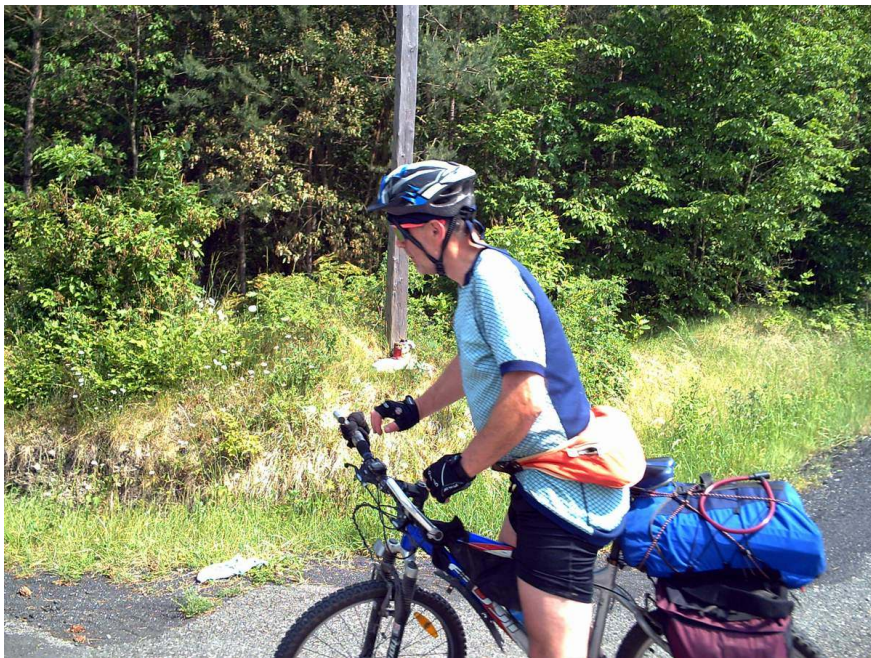
Peřko

Jař.

... a pokračovali v chlazení těl.

Proběhla tam scénka s údajnou přítomností štipajícího raka na vstupních schodech do vody. Nějak se mi to nezdá, ale vedro je takové, že nejdříve ochladit, pak přemýšlet. A nebo radši nepřemýšlet.

Bylo to fajn, zdrželi jsme se skoro dvacet minut. Ale stálo to za to. A zase jedeme. Vítr se nenechal přesvědčit, že jinde je určitě víc cyklistů, kteří teď jedou v bezvětrí a stálo by za to se zaměřit na ně. Pořád fouká proti.

Dojeli jsme na křižovatku pod Točnůk a vydali se na Broumy. Je to přes kopec, ale mají tam dobré pivo, které se jmenuje Matuška. Horkem, protivětrem a dokopcem jsme se dohrabali až do lokálu Na hřišti. Tentokrát jsem velmi rozpačitý. Pivo je jen pšeničné s oktanovým číslem 13. Ostatní nejsou a prý nikdy nebyly. Navíc je pingl otrávenej jak Malajskéj šíp. Poseděli jsme a raději jedeme.

Další zastávka je po chvílce vlnění a pak nádherném sjezdu v Nižboru. Normální hospoda, normální pivo, normální oběd, normální odpočinek a normálně jedeme dál.

Dig.

Akóvát servírka, po objednání říká: "Co to s vámi všemi dneska je? Všichni chytějí malinováku a skoro nikdo pivo."

Jař.

Pořád po rovině a přestože proti větru velmi rychle. Za pár chvil jsme v Berouně. Tady se loučíme s Kachnou, který je zde trvalým bydlíštem. Odbočil, zamával nám a byl pryč. My jsme nezměněnou rychlostí projeli krajem Berouna a pak na stezku a po ní do Srbska a Karlštejna. Odtud návratová podle Berounky. Třebáň, Řevnice, Dobříchovice, Mokropsy. Tady zastavujeme na odpočinek v restauraci. Poslední společnou. Odtud pojedeme spolu ještě dva kilometry a pak Standa odbočuje přes lávku na Zbraslav.

Dig.

... a dále přes Urané do Zvole a dále a to stoupání z Uraného na konci celé akce si opravdu vychutnávám.

Sar.

Ještě jsme probrali právě ujeté kilometry, kilometry, které budou následovat a vydali se na cestu.

U lávky v Černošicích jsme se rozloučili a každý se vydal jinam. A to by bylo, aby zbytek cesty proběhl v klidu.

Já jsem vázán časem příjezdu a teď to mám akorát. Jenže všechno je jinak. Za mírným ohybem stezky sedí tři cikáni a baví se tím, že házou střepy na asfalt. A to tak, že projíždějící nemají šanci reagovat. Opodál stojí dvoučlenná hlídka městské policie. Na dění na stezce nereagují. Většina cyklistů projela. Já jsem měl smůlu v tom, že na mě vyšel střep z dolní části láhve. Předkem jsem stihnul se vyhnout. Zadním kolem jsem o něj jen zavadil. Ale stačilo to. Rána, prudké zasyčení a jedu po ráfku. Zastavil jsem skoro hned. Cikáni se zvedli a zvolna docházeli pryč ode mě a minuli policejní hlídku. Začal jsem s opravou. Je to blbý. Mám řez na boku pláště. To se opravuje obzvlášť mizerně. Mezi tím ke mně došla hlídka. Zeptal jsem se jich proč nezasáhli. Odpověděli, že nemají jak. Škody na kolech nedosahují ani částky na přestupek. Nadhodil jsem jim obecní ohrožení. Namítli, že nejsme na pozemní komunikaci.

Dig.

Ale, ale, že by se tedy dalo jezdit po těchto cestách se zbytkovým alkoholem – na jedinou to není pozemní komunikace? Ty máš Digu na tuto část kolem Černošic nějak smůlu – minule ti "Krasobruslaři".

Jak.

Jo, je to tu nějaký zakletý... Nicméně mě to natolik rozhodilo, že jsem se už dál neptal. Prostě si nejspíš nechtějí začínat s cikánama aby to pak nebylo čirou náhodou rasově motivované...

Zalepil jsem duši, poničenou část pláště vyplnil kusem pet láhve, napumpoval, dotáhnul to kompresorem a pokračoval v cestě. Mám 20 minut zpoždění. Snažím se to dohnat, ale protivítr mi to nedovoluje. Jedu jak to jde. Kousek před Radotínem jsem se chytil starších manželů a použil je jako mentální brzdu. To je takové to, že když jedete sami a máte někde být, ženete jako blázen, což většinou vede jen k tomu, že se úplně vyčerpáte a stejně přijedete pozdě. Pokud se chytíte někoho, kdo sice jede svižně, ale ne moc rychle, ale hlavně stabilně, dojedete sice ve stejném čase, ale ne úplně vyštvění. Tito dva jeli opravdu skvostně. Drželi rychlost 23 km/h a to proti větru. Dojel jsem s nimi až k Barrandovskému mostu. Tam odbočili jinam než jedu já. Teď už pojedu sám. Přejel jsem most, napojil se na stezku a svižně se vydal do centra. Jenomže u hotelu Racek se ozvala rána a zase nemám vzduch. Trhlina v plášti je teď už asi dva centimetry dlouhá. Zalepil jsem duši, do pláště vložil kus gumy, kterou s sebou vozím, přidal další kus pet láhve a hurá na cestu. Zpoždění 50 minut. To je blbý. Prokličkoval jsem centrem, přejel Mánesův most a po Smíchovské straně upaloval směrem na Holešovice. Na nábrežít kpt. Jaroše ozvala rána. Závěrečná. V plášti je trhlina přes pět centimetrů dlouhá. To už neopravím. Zavola jsem do místa, kde parkovává Mašinka, že nedojedu a pěšky se vydal do Karlína. Tři kilometry jsem vláčel poškozenou Mašinku Prahou až domů. Tam už to nebylo zajímavé. Vyvlekl jsem vše do čtvrtého patra a to je všechno.

Dig.

Přes ne úplně povedený konec jsem velmi spokojen. Výprava byla trochu náročnější, ale vedla krásnými místy a obě plánované atrakce proběhly k maximální spokojenosti. Tolik za mě. Vidíte to někdo jinak?

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	57,3	1023	97,6	17,3	31 - 13

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři antivodáci...: Šnek, Dig, Standa a Kachna

228 km

Fkusná

Trasa výpravy

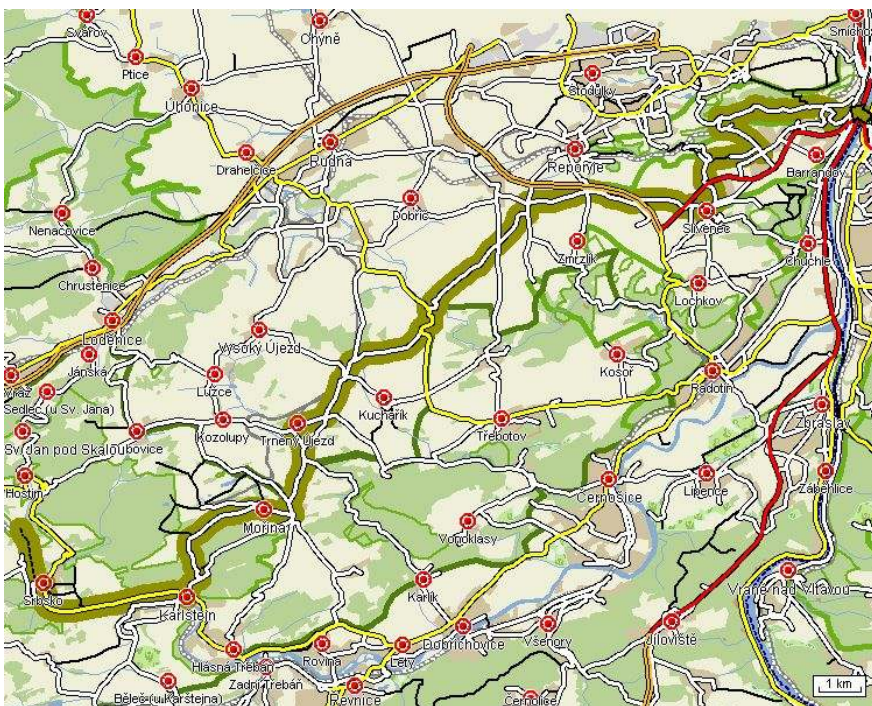
Praha	Roztoky	<u>Cekov</u>
Slivenec	Velká Buková	Cerhovice
Ořech	Všetatky	Žebrák
Mořina	Panoší Újezd	Točník
Karlštejn	Rousínov	Broumy
Srbsko	Zhoř	Karlov
<u>Alkazar</u>	hrad Krakovec	Nižbor
Nižbor	Zvíkovec	Beroun
Žloutkovice	Mléčice	podle Berounky
Karlova Ves	Zbiroh	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kachna (Jak), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

© Hell's Tour_{club} 2011
Dig & Šnk & Sar & Jak
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz